

Hồi 443

Hí giả tình chân

“Cao Ngạn chạy mau!”.

Doãn Thanh Nhã quát lớn nhảy vọt ra cửa, lợi kiếm ra khỏi vỏ hóa thành mấy chục đạo kiếm ảnh chụp vào Hướng Vũ Điền, toàn dùng những chiêu số tấn công liều mạng, nhất thời kiếm ảnh đầy trời rít lên vi vút, tỏ rõ bản lĩnh Doãn Thanh Nhã.

Với thân thủ Hướng Vũ Điền mà cũng khó lòng ung dung đối phó với các chiêu thức liên miên bất tuyệt của nàng, thở dài xoay mình một cái đối diện với Doãn Thanh Nhã, song chưởng như hồ điệp xuyên hoa vỡ ra, mỗi chưởng đều vỡ trúng thân kiếm, bất luận Doãn Thanh Nhã biến chiêu đổi hướng thế nào đều không qua nổi đôi chưởng của hắn.

Chưởng kinh kiếm khí không ngớt réo lên vù vù.

Kiếm khí của Doãn Thanh Nhã cố nhiên rất lăng lệ, nhưng thân pháp mới thật ngoạn mục, nàng tựa như hóa thành một bóng khói lướt nhanh như quỷ mị, nhẹ nhàng hư ảo, mỗi lúc đều từ vị trí khác nhau phát động thế công như dờn non lấp biển kích tới cao thủ đáng sợ của Bí tộc. Cao Ngạn lúc này đã ra tới ngoài cửa tuy có ý muốn giúp, nhưng lại không có cách nào xen tay vào được, chỉ có thể trợn trừng mắt nhìn.

Sau một hồi tranh tiên tấn công kịch liệt, cuối cùng Doãn Thanh Nhã cũng kiệt lực.

“Đình!”.

Hướng Vũ Điền cong ngón tay gõ mạnh vào mũi kiếm.

Doãn Thanh Nhã hự thắm một tiếng, cả người lẫn kiếm loạng choạng lùi lại, Cao Ngạn ở phía sau vội đỡ lấy nàng, ngờ đâu Doãn Thanh Nhã thế lùi chưa hết, ngã ập vào lòng Cao Ngạn, hai người cùng lún lổm lổm trên mặt đất, lại té vào trong nhà, tình trạng hết sức khốn quẫn.

Doãn Thanh Nhã hì hụi đứng lên, vừa gấp gáp, vừa phẫn hận lại vừa đau lòng, chút nữa thì bật khóc, nói: “Vì sao còn chưa chạy đi?”.

Người đáp lại không phải là Cao Ngạn mà là Hướng Vũ Điền, vị cao thủ tài năng trẻ tuổi của Bí tộc đứng ở cửa nhìn xuống hai người, nét mặt hững hờ than: “Nếu hấn chịu bỏ nàng mà đi thì đã không phải là Cao tiểu tử”.

Cao Ngạn nhô mồm dậy trước Doãn Thanh Nhã lúc này khí huyết vẫn còn đảo lộn, đứng chắn phía trước Doãn Thanh Nhã, vẻ thách thức, uõn ngực quát to: "Oan có đầu, nợ có chủ, muốn thì đại chiến với lão tử ba trăm hiệp, sao lại cậy mạnh hiệp yếu chứ?".

Hương Vũ Điền lắc đầu thở dài: "Trước tiên là Tiểu Bạch Nhạn của người chẳng những không phải kẻ yếu, mà là một kiếm thủ thiên phận cực cao, thứ hai là công phu của Cao thiếu gia người đỡ ba chiêu của ta cũng không xong, nói gì đến ba trăm hiệp".

Rốt cuộc Doãn Thanh Nhã ở đằng sau Cao Ngạn cũng đứng dậy được, một tay cầm kiếm, tay kia phải bám vào vai Cao Ngạn mới miễn cưỡng đứng vững.

Hương Vũ Điền lại lắc đầu cười khở, tựa hồ lẩm bẩm một mình: "Làm sao lại thành ra như thế này?".

Cao Ngạn cuối cùng cũng phát giác thái độ Hương Vũ Điền có chút kỳ lạ, bèn hỏi dò: "Người muốn nói thế nào?".

Hương Vũ Điền nhìn hấn, hai mắt ngập sát cơ nhìn chăm chăm Cao Ngạn.

Cao Ngạn biết hấn sắp xuất thủ đến nơi, bị uy thế của hấn bức bách, bất giác lùi lại đằng sau, lùi được hai bước thì bị Doãn Thanh Nhã ở đằng sau ngăn lại, hấn hển nói vào tai: "Phía sau là tường, đừng lui nữa!".

Thần quang trong hốc mắt Hương Vũ Điền thu lại, bật cười nói: "Tiểu tử này thật là! Ài!".

Cao Ngạn nói: "Nhã nhi chạy mau đi! Để ta ngăn hấn lại".

Doãn Thanh Nhã giậm chân bức tức: "Người ta bảo người chạy đi người không chạy, bây giờ sao ta phải nghe lời người?".

Hương Vũ Điền lại cười: "Mắng hay lắm! Đúng là nói năng quá ngu xuẩn".

Doãn Thanh Nhã quát: "Việc của bọn ta không cần người lo, muốn động thủ thì động thủ đi! Sự phụ ta sẽ tới tìm người tính sổ".

Cao Ngạn quát to một tiếng muốn xông lên liều mạng với Hương Vũ Điền, bị Doãn Thanh Nhã ở đằng sau cố chết kéo giật lại, không cách gì thoát thân.

Hương Vũ Điền ánh mắt kỳ quái trùng trùng nhìn hai người, chợt nói: "Chúng ta chuyện gẫu mấy câu được không?".

Cao Ngạn đang định buột miệng chửi to, Doãn Thanh Nhã tranh nói: "Người muốn nói về cái gì?".

Cao Ngạn cảm thấy Doãn Thanh Nhã ở đằng sau viết lên lưng hắn một chữ “nhẫn”, nghĩ rằng Doãn Thanh Nhã đang dần dần hồi phục sức chiến đấu, vội vàng im miệng.

Hướng Vũ Điền xoay qua tựa vào khung cửa nói: “Ta có điều sai lầm nhất là tự cho là thông minh, để hiểu rõ Hoang nhân các ngươi mà tới Thuyết Thư quán làm thượng khách hai đêm”.

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã nghe vậy đều như trong đám mây mù, không biết vì sao đang lúc Hướng Vũ Điền giành ưu thế, hoàn toàn chiếm thượng phong mà không lập tức động thủ giết người, lại để lời cuốn đến một chuyện chẳng có liên quan gì hết.

Hướng Vũ Điền nhìn về phía Cao Ngạn, ử dột nói: “Trong số rất nhiều thuyết thư, hấp dẫn ta nhất không phải là cái gì đấy ‘Yến Phi nô trảm Di Lạc’, cũng không phải ‘Nhất tiễn trảm Ân Long’, mà là câu chuyện liên quan đến Cao thiếu gia ngươi ‘Tiểu Bạch Nhạn chi luyện’”.

Hai người nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau, tuy vẫn không rõ Hướng Vũ Điền nói mấy câu này có mục đích gì, nhưng cảm thấy ít nhất thời điểm này Hướng Vũ Điền đối với bọn họ không có địch ý mà lại muốn ngưng chiến để tâm sự.

Cao Ngạn bốt kinh hoàng, đầu óc trở lại linh hoạt, thầm nghĩ người chịu chỉ động khẩu mà không động thủ đương nhiên là lý tưởng nhất. Bèn thuận theo khẩu khí hắn nói: “Theo đạo lý, đáng ra ngươi phải quan tâm nhất đến chuyện Yến Phi chứ đâu phải tư tình nhi nữ giữa ta và Nhã nhi”.

Hai mắt Hướng Vũ Điền lộ vẻ thương cảm và bất lực, xúc động khẽ nói: “Hiện thời Hướng Vũ Điền này đâu có thiếu cơ hội tranh hùng đấu thắng với người? Trận chiến với Yến Phi tất phải xảy ra, đã nhất định thế rồi, việc gì phải để ý nữa. Nhưng ta có thể nói thực với ngươi, số mệnh đã định ta là người không thể dấn thân vào tình ái, vì vậy mà mỗi tình lý kỳ khúc chiết của các ngươi hết sức thu hút ta, bởi đó là thứ duy nhất ta không có. Đạo lý bên trong tương đối vì diệu, các ngươi hiểu không?”.

Cao Ngạn lộ vẻ đồng tình gật đầu nói: “Thì ra về phương diện này ngươi là người thiên sinh khuyết hãm, quả thật không phát hiện được”.

Hướng Vũ Điền bực tức nói: “Hoàn toàn không phải như ngươi nghĩ, lại dám cho ta là thiên yếm¹?”.

Doãn Thanh Nhã từ sau lưng Cao Ngạn thò đầu ra, tò mò hỏi Cao Ngạn: “Thiên yếm là cái gì?”.

¹ Thiên yếm: Trời hoạn.

Bầu không khí trong nhà hết sức kỳ quái, thích khách đáng sợ một lòng tới giết người, lại cùng mục tiêu hành thích nói chuyện đàng hoàng, mà câu chuyện lại đề cập tới bí mật riêng tư.

Hương Vũ Điền sợ Cao Ngạn càng nói càng thêm khó nghe, liền đáp thay hắn: “Thiên yêm là để chỉ nam nhân không có khả năng cùng nữ tử hợp thể giao hoan, minh bạch chưa? Nhưng ta có thể bảo đảm ta không có vấn đề về phương diện này, nếu Cao thiếu gia người dám đem chuyện này nói lung tung khắp nơi, ta tuyệt sẽ không tha cho người.

Doãn Thanh Nhã nghe y nói trắng ra như thế mặt hoa đỏ bừng, trốn ngay ra sau lưng Cao Ngạn.

Cao Ngạn thì ngăn người nhìn Hương Vũ Điền, muốn nói lại ngừng, rõ ràng là vì lời nói của Hương Vũ Điền hàm ý không động thủ giết người, nếu không Cao Ngạn đâu có cơ hội đi tuyên truyền lung tung khắp nơi. Nhưng lại không dám hỏi, sợ Hương Vũ Điền đột nhiên lại thay đổi chủ ý.

Hương Vũ Điền lại lắc đầu cười khố, thở dài: “Đành cho các người biết vậy! Tình huống của ta có thể hình dung thế này, là ta đang tiến hành một loại công pháp tăng cường thọ mệnh, cần phải thoát khỏi thất tình lục dục, nếu không chỉ cần không thận trọng lập tức có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma”.

Doãn Thanh Nhã lại từ sau lưng Cao Ngạn ló ra, mặt còn chưa hết đỏ, ngạc nhiên: “Thiên hạ lại có thứ võ công kéo dài tuổi thọ ư? Sư phó nói người ta có thể sống lâu bao nhiêu là do trời định”.

Hương Vũ Điền hỏi ngược lại: “Vậy thì làm sao người biết không phải là ta có số trường thọ?”.

Doãn Thanh Nhã lập tức ngậm miệng.

Cao Ngạn dò hỏi: “Hương huynh phải chăng quyết định buông tha bọn ta?”.

Hương Vũ Điền không vui nói: “Thuyết thư của ta chưa có đoạn kết, người nhẫn nại thêm chút được không?”.

Doãn Thanh Nhã cười hích hích: “Thuyết thư của người? Có phải người nghe quá nhiều thuyết thư đâm ra say mê, biến thành một thuyết thư tiên sinh rồi hay không?”.

Hương Vũ Điền gượng cười: “Ta đích xác bị mê hoặc, khi ta nghe ‘Tiểu Bạch Nhạn chi luyện’ của các người, hoàn toàn hòa nhập vào đó, cứ như tự mình trải qua những chuyện đó. Mẹ nó chứ! Uy lực của thuyết thư quả là kinh người”.

Hai má Doãn Thanh Nhã hồng rực, kêu “thối” một tiếng, lại trốn ra sau lưng Cao Ngạn.

Cao Ngạn lộ ánh mắt cảnh giới nói: “Không phải ngươi...Ài! Không phải ngươi...”.

Hướng Vũ Điền bực tức nói: “Đương nhiên không như ngươi nghĩ, ta chỉ nghe cố sự đến mức quá nhập thần thôi, nhưng ta vẫn kiên trì ý định giết ngươi, vì vậy mới nhiều lần hạ thủ với ngươi. Ài! Nói thực sát cơ đối với ngươi vẫn hiềm là chưa đủ, nếu không e ngươi đã hồn quy địa phủ lâu rồi. Con mẹ nó! Vì sao lại biến thành như thế này?”.

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã đều trở nên khẩn trương, sợ Hướng Vũ Điền lại đột nhiên biến thành thích khách đáng sợ, bởi vẻ mặt Hướng Vũ Điền đột nhiên biến thành âm trầm, hiển thị những ý tưởng mâu thuẫn đang tranh đấu với nhau.

Ánh mắt Hướng Vũ Điền nhìn xuống đất hòa hoãn lại, nói: “Vừa rồi ta toàn tốc đuổi đến, đã hạ quyết tâm nhìn thấy Cao thiếu gia là lập tức hạ sát thủ, chỉ hận là chưa thấy người đã nghe thấy tiếng các ngươi nói chuyện, không nhìn được bên nghe lên chuyện riêng của các ngươi, giống như một đài thuyết thư sống”.

Tiếp đó lại ngược nhìn hai người, song mục thần quang lấp lánh, giọng phẫn chấn hơn: “Các ngươi hiểu chưa? Cảm giác đó cực kỳ cổ quái, giống như tình huống trong thuyết thư đột nhiên kết hợp với hiện thực biến thành chân giả khó phân, khiến ta không thể nảy lòng độc ác hạ sát thủ với Cao thiếu gia ngươi”.

Cao Ngạn thở phào một hơi, hân hoan nói: “Nghe lão ca ngươi nói vậy, ta cảm thấy rất vui mừng và an ủi. Nói đúng ra bọn ta xưa nay chẳng có thâm cừ đại hận con bà nó gì hết, ngươi giết ta, ta giết ngươi, sao phải khổ thế?”.

Hướng Vũ Điền trở lại ung dung, mỉm cười nói: “Tựa hồ ngươi quên mất bọn ta đã khai chiến với nhau, ta lại đứng về phía Mộ Dung Thùy. Không ngại cho ngươi biết thêm nguyên nhân liên quan đến chuyện ta không giết ngươi, đó là công pháp ta đang tu luyện tuyệt không cho phép ta lạm sát, lại càng tuyệt đối không thể vì giết ngươi mà gieo mầm cho tâm ma để rồi sau này hối hận không kịp. Ài! Ta nhiều lời như thế chỉ vì muốn thương lượng với ngươi, coi xem thế nào để vẹn cả đôi bề”.

Hai người lại khẩn trương, nghiêm túc chờ đợi.

Hướng Vũ Điền điềm đạm nói: “Không cần khẩn trương, ta không có ý làm hại các ngươi, nhưng về tình về lý, dù gì ta cũng phải nghĩ cho Mộ Dung Thùy, như thế thì thế nào? Tiểu Bạch Nhạn có thể tự do ly khai, Cao thiếu gia thì theo ta về. Yên tâm đi! Nhất định ta sẽ không mang Cao thiếu gia giao cho Yên nhân, chỉ tìm một nơi giam lỏng Cao thiếu gia mười ngày, đợi Yên nhân hoàn thành căn cứ quân sự Bắc Đĩnh khẩu rồi sẽ thả ngươi ra ngay. Hướng Vũ Điền ta đã nói xưa nay chưa bao giờ không giữ lời”.

Doãn Thanh Nhã lập tức vọt ra chắn trước mặt Cao Ngạn, quát lạnh lạnh: “Không được!”.

Hương Vũ Điền mặt mũi khổ sở nói: “Thế cũng không được sao?”.

Quay sang Cao Ngạn nói: “Khuyên Tiểu Nhã nhi của ngươi đi được không? Ta không thể chế phục nàng nếu không làm tổn thương đến nàng”.

Cao Ngạn nhớ đến những lời nói hùng hồn của Doãn Thanh Nhã, ấy là dù với khả năng của Yến Phi, nếu muốn bắt sống nàng một lần nữa cũng phải tốn không ít công phu, vì vậy Hương Vũ Điền khổ sở cũng có lý. Không biết vì sao hắn không chút hoài nghi Hương Vũ Điền, nếu Hương Vũ Điền muốn giết hắn thì cần gì phải nói nhiều như vậy? Mà Hương Vũ Điền mỗi câu mỗi chữ đều toát nên thành ý, lý do nói ra đều ngoài sức tưởng tượng, chính như thế lại càng làm người ta dễ tin hơn.

Hình thế bây giờ rõ ràng là Doãn Thanh Nhã tuy có thể liều mạng một phen, nhưng chắc chắn rồi sẽ thất bại, nếu bị Hương Vũ Điền đánh trọng thương thì lại càng không đáng. Vì Doãn Thanh Nhã, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Cao Ngạn gượng cười: “Nhã nhi...”.

Doãn Thanh Nhã rung trường kiếm trên tay, chân khí quán trú vào thân kiếm kêu oang một tiếng, nghiêng nghiêng trở vào Hương Vũ Điền, tức giận nói: “Cao Ngạn im miệng! Hắn định mang ngươi đi, không thể không hỏi kiếm ta!”.

Hương Vũ Điền xòe tay nói: “Sao mà phải khổ thế?”.

Đột nhiên lộ vẻ lắng nghe, đoạn thần quang trên hai mắt đại thịnh, trừng mắt nhìn Doãn Thanh Nhã, hét lớn: “Đừng bức ta!”.

Doãn Thanh Nhã quát to một tiếng, trường kiếm trong tay hóa thành vô số điểm sáng tụ lại nghênh đón đối thủ, tạo ra cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể triển khai mở rộng, so với lần xuất thủ trong lúc kinh hoàng vừa rồi có một uy thế khác hẳn.

“Thương!”.

Trường kiếm của Hương Vũ Điền rời khỏi vỏ chém một nhát về phía Doãn Thanh Nhã, hoàn toàn giản dị không chút hoa dạng, nhưng lại có khí thế bá đạo hoành tảo thiên quân.

Cao Ngạn thầm kêu khổ, hiển nhiên Hương Vũ Điền đã động chân hỏa, vậy nên động thủ không lưu tình, nếu Doãn Thanh Nhã có gì thất thố, hắn cũng không muốn sống nữa.

oOo

Yến Phi bước vào hoang trấn chàng từng có trận huyết chiến với ba đại cao thủ Ma môn, thi thể ba người này đã không cánh mà bay, khiến chàng có cảm giác như chẳng có chuyện gì xảy ra, tất cả chỉ là một giấc mộng.

Chàng định trở lại trấn này mai táng tử tế cho ba người để tránh cho họ phơi thây ngoài đường, bây giờ đương nhiên không cần chàng nhọc công, do vậy có thể thấy Ma môn có kế hoạch làm việc chu đáo, sau khi việc xảy không lưu lại dấu vết gì để kẻ khác tìm kiếm.

Chỗ đáng sợ nhất của Ma môn là căn bản không biết ai là người của Ma môn, như Lý Thục Trang chẳng hạn, ai đoán được thị là yêu nữ của Ma môn.

Yến Phi rời khỏi cổ trấn, phát giác ngay cả xác con chó ở lối vào cũng đã biến mất, bất giác cảm thấy kinh dị vì tác phong hành sự cẩn thận của Ma môn. Đồng thời tự nhắc nhở mình thận trọng hơn, nếu không rất nhiều khả năng sẽ nếm đủ đòn. Bởi chàng biết bản thân đã trở thành địch nhân hàng đầu của Ma môn; trở thành chướng ngại lớn nhất trên đường tranh bá của bọn họ. Ma môn sẽ dùng mọi thủ đoạn để hủy diệt chàng. Chàng nhất định không thể coi thường.

Khi chàng và ba đại cao thủ Ma môn quyết chiến, liệu có cao thủ khác của bọn họ ẩn nấp đâu đó nhìn trộm cả trường huyết chiến hay không?

Điều này rất nhiều khả năng.

Khi ấy Yến Phi phải chịu áp lực và uy hiếp rất lớn của ba đại cao thủ Ma môn, khiến chàng buộc phải toàn thần ứng phó, không thể rảnh quan tâm đến bất cứ chuyện gì ngoài cuộc chiến, nếu Ma môn có cao thủ khác quan chiến bên cạnh, thực sự có thể giấu được chàng.

Chính người này sau trận chiến đã xóa hết dấu vết cuộc huyết chiến, mang di thể ba người đi. Đối phương hẳn chỉ có một người, nếu có hơn nữa ắt sẽ không tránh khỏi linh giác của chàng. Mà người này rất có khả năng thuộc về cùng loại tâm pháp Ma công với Vệ Nga, công lực không dưới mực, sở dĩ chàng đoán thế là vì lúc đó chỉ có Vệ Nga có thể tránh được cảm ứng của chàng.

Nếu như chàng đoán không lầm thì Ma môn quả thực đáng sợ. Địch nhân ẩn tàng ở chỗ kín hoặc giả có nhiệm vụ tập kích chàng, nhưng vì ba người Vệ Nga bại quá nhanh nên người đó không biết viện thủ vào đâu, nhưng cả quá trình thì đều thấy rõ.

Yến Phi phi nhanh như bay trên đồng hoang, lòng đầy xao xuyến.

Thực sự chàng không có ý coi Ma môn như kẻ địch, đáng tiếc bản thân không tự chủ được, trở thành địch nhân của bọn họ, mấu chốt hẳn là do quan hệ với Lưu Dụ. Nghĩ đến đây

thiếu chút là chàng đã đổi phương hướng chạy tới Hải Diêm cảnh cáo gã, cho gã biết về những kẻ địch đáng sợ ẩn mình trong bóng tối.

Đương nhiên chàng không thể phân thân, bởi Biên Hoang Tập còn cần chàng hơn, muốn cảnh cáo Lưu Dụ, có thể dùng mạng lưới thông tin của Đồ Phụng Tam truyền tin cho Lưu Dụ.

Ngoài việc đó ra, chàng còn có thể tới cảnh cáo Lý Thục Trang, góp chút sức lực cho Lưu Dụ.

Ài! Phiền não đích xác chỉ có thêm mà không có bớt.

Trong đầu đồng thời cũng nảy sinh một vấn đề, Mặc Di Minh có phải phụ thân chàng không? Việc này cần phải làm cho rõ, bởi truyền nhân đặc ý của Mặc Di Minh là Hương Vũ Điền chính là kinh địch không tránh khỏi của chàng. Phương diện này chỉ có thể do Thiên Thiên yêu quý nghĩ cách giúp chàng tìm kiếm bí mật này từ Phong Nương.

Một ý nghĩ khác chợt đến.

Hiện tại bản lĩnh độc đáo nhất của chàng là Tiên Môn kiếm quyết, nhưng chàng làm sao nữ thi triển kiếm chiêu bá đạo và không thể khống chế này đối phó Minh Dao cho được? Nhưng nếu không dùng Tiểu tam hợp, thực tại chàng không nắm chắc khả năng đánh bại Vạn Sĩ Minh Dao.

Đó là vấn đề khó khăn khiến chàng hết sức đau đầu.

Vì vậy trước khi đối phó Vạn Sĩ Minh Dao, chàng phải nâng cao Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp lên một bước, đột phá kiếm chiêu trước kia, lợi dụng hai loại chân khí bất đồng Thái Dương Thái Âm kết hợp với kiếm pháp nguyên bản tạo ra đột phá, sáng tạo ra Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp thể hệ mới, khi đó mới đủ vốn liếng để giao dịch cùng Vạn Sĩ Minh Dao.

Chàng quá rõ Minh Dao, Bí nữ mỹ lệ từng khiến chàng điên đảo thần hồn có thể biến thành tuyệt đối vô tình, chỉ hận chàng lại không thể không niệm tình xưa.

Nghĩ đến đây, lòng đầy phiền muộn.

Yến Phi thâm kinh hoảng, hiểu rằng đó là triệu chứng trước khi nội thương phát tác, Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân đích thực hơn xa tam đại cao thủ Ma môn, vết thương lão ban cho chàng khó lòng lành lại trong một thời gian ngắn.

Yến Phi không dám nghĩ ngợi lung tung nữa, loại bỏ mọi tạp niệm ra khỏi đầu, tập trung tinh thần chạy về phía Kiến Khang.

- o O o -